

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. T., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem, sídlem Dřevná
382/2, 128 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 6. 3. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2026, č. j. OAM-89/BA-BA02-BA06-PŘZ-2026,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky ze dne 26. 2. 2026, č. j. OAM-89/BA-BA02-BA06-PŘZ-2026 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku plnou náhradu nákladů řízení ve výši 10 140,00 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Tomáše Verčimáka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 27. 1. 2026 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. OAM-89/BA-BA02-BA03-Z-2026, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 11. 5. 2026. Dne 23. 2. 2026 podal žalobce žádost o posouzení důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2026, č. j. OAM-89/BA-BA02-BA06-PŘZ-2026 bylo rozhodnuto tak, že je žalobce i nadále zajištěn.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vytýkal žalobce žalovanému, že neprovedl žádné bližší vypořádání realizace vyhoštění žalobce, nezhodnotil aktuální informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině, ani nezohlednil aktuální judikaturu správních soudů, dle níž není vycestování občanů Ukrajiny možné. Žalovaný pak neprovedl vlastní posouzení, resp. výslech žalobce a nedoptal se jej na další bližší informace, měl-li snad za to, že obecná bezpečnostní situace na území Ukrajiny není dostatečná k omezení osobní svobody za účelem vyhoštění. Pokud snad měl za to, že návrat žalobce je reálný, měl jednoznačně uvést, zda je tak možné do jeho původního domova anebo zda bude nutné využít možnost vnitřního přesídlení a zda lze vnitřní přesídlení za aktuálního totálního konfliktu vůbec realizovat. Žalobci pak není ani zřejmé, proč mu jeho dočasná ochrana byla ukončena, neboť doposud neobdržel jakékoliv rozhodnutí – naopak vycházel z předpokladu a legitimního očekávání, že doba platnosti jeho dočasné ochrany v jeho cestovním dokladu vyznačena do 31. 3. 2026 je nadále platná.
3. Dále byl žalobce toho názoru, že v jeho případě mohlo být uplatněno zvláštní opatření podle ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť měl zajištěné ubytování na území ČR (kdy předložil doklad o zajištění ubytování na adrese H. P.). Žalovaný se pak nijak nepokusil zjistit konkrétnější individualizované podrobnosti a vycházel pouze ze svých domněnek o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu ve vazbě na formálně neoprávněný status a záznam v SIS. Žalobce přitom na uvedené adrese bydlel od dubna 2024 až do svého zajištění, a to i během platnosti jeho dočasné ochrany, kterou měl udělenou v ČR, což žalovaný zcela pominul. Žalobce měl jako držitel zajištěnou i práci jako pomocný stavební dělník. Žalovaný také nezohlednil, že se žalobce nikdy neskrýval před státními orgány, poskytoval plnou součinnost a dodnes mu není znám konkrétní důvod ukončení dočasné ochrany. Naopak po celou dobu jeho pobytu se zdržoval na území ČR, měl hlášenou adresu pobytu a neexistují tak žádné důvody či podezření, že by se žalobce měl skrývat, případně mařit nucené vycestování anebo se jinak vyhýbat uloženým povinnostem. Tvrzení žalovaného o neexistenci motivace žalobce zůstat v ČR jsou nepřezkoumatelné a vykonstruované. Již v průběhu zajištění žalobce uvedl, že měl udělenou dočasnou ochranu, o jejím zrušení nevěděl, a proto nemohl a ani nemusel podávat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak nezohlednil důvod zavinění jeho neoprávněného pobytu, o němž neměl žádné Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

informace. Pouze na okraj žalobce uvádí, že pokud jeho dočasná ochrana zanikla postupem dle § 5 odst. 8 Lex Ukrajina, nikdy se o tomto postupu ani nemohl dozvědět, a správní soudy již v minulosti několikrát konstatovaly, že tento postup zániku dočasné ochrany je často v rozporu s právem EU (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 09. 2025, čj. 10 A 81/2025-41). Lichá je i připomínka žalovaného k údajné nemajetnosti žalobce a nemožnosti dostavovat se pravidelně k žalovanému. V tomto kontextu podotýká, že pokud jeho měsíční náklady na živobytí (normativní náklady na bydlení včetně životního minima) představují 19 991 Kč, přitom roční kupon na pražskou MHD stojí 3 650 Kč, pro žalobce nebude problém dostavovat se k žalovanému ještě asi půl roku, i kdyby již vůbec nebyl výdělečně činný (úspory 120 000 Kč). K prokázání důvěryhodnosti tvrzení žalobce o přebírání poštovních zásilek, a tedy objektivní nemožnosti zjistit ukončení jeho dočasné ochrany, a oznamování zajištěného ubytování na území žalobce v případě potřeby navrhuje jako důkaz výslech svědka, paní L. B., která pro žalobce v zastoupení vlastníka ubytovny opakovaně vystavovala doklady o zajištění ubytování. Kromě předchozího odsouzení v Maďarsku k podmíněnému trestu odnětí svobody a vyhoštění, které ovšem není vykonatelné, k nedůvěryhodnosti žalobce, a tedy k překážkám uložení zvláštních opatření, žalovaný nezjistil nic dalšího.

4. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného

5. Ve vyjádření k žalobě dne 12. 3. 2026 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Žalovaný se nejprve vyjádřil k námitce nevyužití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a v té souvislosti odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se jediným důvodem, kterým žalobce svou žádost o propuštění ze zajištění podpořil, detailně zabýval, a nemůže souhlasit ani s jádrem žaloby, totiž že v případě žalobce je zajištění v rozporu se zákonem, jelikož nelze realizovat jeho účel, tedy vyhoštění. Ačkoli se žalobní argumentace opírá o judikaturu, podle názoru žalovaného je konstantní judikatura v tomto směru naopak na straně úvah a závěrů správního orgánu. Rozhodnutí o zajištění státních příslušníků Ukrajiny podle názoru žalovaného nepředstavují rozpor se zákonem, jelikož případná realizace vyhoštění není kategoricky vyloučena. Ačkoli se Ukrajina brání ruské agresi, nelze bez dalšího konstatovat, že konflikt probíhá na celém jejím území v intenzitě, kdy samotná přítomnost znamená vystavení reálného nebezpečí bez výjimky pro každého. Judikatura dává žalovanému za pravdu. V této době je již dávno obecnou skutečností fakt, že konflikt na Ukrajině neprobíhá na všech místech stejnou intenzitou. Z veřejně dostupných a relevantních zdrojů je patrné, že některé ukrajinské regiony nejsou válkou zasaženy do takové míry, aby do nich nemohli být cizinci navraceni. Například v roce 2025 nedošlo v Zakarpatské oblasti k jedinému výbuchu spojenému s ruskou agresí. V Černovické, Ternopilské, Vinnycké a Rovenské oblasti se pak počty výbuchů ve stejném období pohybovaly mezi 6 až 13. Stejně zdroje ve výše uvedených oblastech potvrzují i minimální (případně žádné) ztráty na životech civilního obyvatelstva. Ze Zakarpatské a Rovenské oblasti nebyly hlášeny žádné ztráty a z oblasti Volyňské, Vinnycké, Ivanofrankivské, Černovické a Lvovské je pak dohromady za sledované období (1. 1. 2025 – 31. 12. 2025) evidováno celkem 14 obětí války na straně civilního obyvatelstva. Ačkoli se bezesporu jedná o zbytečně ztracené životy v důsledku nesmyslné agrese Ruské federace, nelze v žádném případě hovořit o stavu, který by bez dalšího znemožnil vycestování všem státním příslušníkům Ukrajiny, případně jejich přemístění právě do těchto západních a centrálních částí země. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, kdy jeho součástí jsou detailní informace, které výše uvedené potvrzují. Realizace

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyhoštění je stejně tak dopodrobna rozebírána v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný nerozumí tomu, jakých dalších konkrétních informací ve vztahu k „bližšímu vypořádání realizace vyhoštění“ se žalobce ve své žalobě domáhá. Napadené rozhodnutí je navíc rozhodnutím o trvání zajištění, žalobci nic nebránilo si proti původnímu rozhodnutí o zajištění podat žalobu, své možnosti však nevyužil a svou žádost o propuštění ze zajištění odůvodnil pouze „stálou“ adresou na území ČR. Žalovaný není povinen v rozhodnutí o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění doslovně opakovat zjištění z původního rozhodnutí o zajištění. K uvedené nevědomosti žalobce o zrušení dočasné ochrany se žalovaný vyjadřovat nebude, jelikož pro řešený případ je toto tvrzení irelevantní. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je důvodná.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
10. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
12. Dle § 46a odst. 10 zákona o azylu „*Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.*“
13. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2026, č. j. OAM-89/BA-BA02-BA03-Z-2026, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvody pro zajištění spatřoval žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

především v tom, že žalobce na území ČR pobýval po ukončení dočasné ochrany nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu a přes vydané opatření Maďarska o zamítnutí vstupu na území členských států EU požádal o mezinárodní ochranu až po zadržení v ČR, ač měl k tomu příležitost dříve, a to i na území dalších členských států EU, jejichž územím projížděl; vykonával na území ČR pracovní aktivity, ačkoliv k tomu nedisponoval příslušným oprávněním, čímž porušoval právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců; je veden v SIS jako příslušník třetí země, jemuž byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU s platností do 1. 6. 2028, a to na základě údaje zadaného Maďarskem z důvodu spáchání trestné činnosti na jeho území - převaděčství. Důvody, pro které nepřistoupil žalovaný k uložení zvláštních opatření, spatřoval v tom, že žalobce, ač uvedl adresu místa pobytu, sdělil že neví, kam mu má být doručována pošta, tudíž nebude kontaktní. Z uvedeného žalovaný dovodil, že není možnost jej kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. Rovněž žalovaný zmínil i žalobcovu nemajetnost a zamezení v přístupu na trh práce, kdy tak žalobce neměl možnost obstarat si finanční prostředky k zajištění ubytování či dojíždění na pracoviště žalovaného ke kontrolám. V případě umístění žalobce do pobytového střediska nepovažoval žalovaný takové řešení za možné a vhodné, neboť v takovém případě žalobci nic nebrání středisko volně opustit a zmizet z dosahu správních orgánů a zmařit tak účel řízení o mezinárodní ochraně. Tuto svou tezi dovozoval žalovaný z dosavadního jednání žalobce (viz shora).

14. V aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí byla posouzena žádost žalobce o propuštění ze ZZC, kterou žalobce odůvodnil zejména zajištěním ubytování na adrese Náchodská 165/189, 193 00 Horní Počernice, což doložil i příslušným potvrzením. Dále žalobce uvedl, že po celou dobu svého zajištění spolupracuje, a proto došel k závěru, že v jeho případě lze uložit zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani tyto skutečnosti jako pádný důvod pro propuštění žalobce ze ZZC, jak se vypořádal s jednotlivými důvody viz dále.
15. Jelikož žalobce nepodal proti rozhodnutí ze dne 27. 1. 2026, č. j. OAM-89/BA-BA02-BA03-Z-2026 žalobu, je nutné na toto rozhodnutí, včetně tam uvedených skutečností a závěrů, nahlížet jako na správné a v souladu se zákonem. Žalobce se nyní v projednávané žalobě vrací svou argumentací i k výše uvedenému rozhodnutí, avšak prostor k jeho zpochybnění již pominul. Nyní soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o propuštění ze ZZC, kdy to byl právě žalobce, který obsahem své žádosti stanovil žalovanému rozsah, v jakém má jeho další pobyt v ZZC hodnotit.
16. Žalobce namítal nemožnost naplnit účel svého zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy se tak jeho zajištění stalo dále nedůvodným, resp. nezákonným.
17. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 2-3 aktuálně žalobou napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a je tak i nadále třeba trvat na zajištění žalobce. Dosavadní chování žalobce (pobýval po ukončení dočasné ochrany nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu a přes vydané opatření Maďarska o zamítnutí vstupu na území členských států; o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení v ČR, ač měl k tomu příležitost dříve, a to i na území dalších členských států EU, jejichž územím projížděl; vykonával na území ČR pracovní aktivity, ačkoliv k tomu nedisponoval příslušným oprávněním, čímž porušoval právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců; je veden v SIS jako příslušník třetí země, jemuž byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU s platností do 1. 6. 2028, a to na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

základě údaje zadaného Maďarskem z důvodu spáchání trestné činnosti na jeho území - převaděčství) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přetrvat kontakt se správními orgány, skrýval se na území ČR, a tím narušoval řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizaci správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce.

18. Výše soud konstatoval formální naplnění podmínek existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. S ohledem na ukrajinskou státní příslušnost žalobce je však tento závěr nutno upravit v tom smyslu, že v souzeném případě není hrozba vyhoštění žalobce aktuální.
19. Obecně v samotném řízení o zajištění, resp. o žádosti o propuštění ze ZZC, nebude žalobce vyhošťován (to je předmětem jiných řízení), takže není mnoho důvodů při zajišťování uvažovat nad tím, do jaké míry bude ono hrozící vyhoštění proveditelné. Tento náhled by patrně bylo možné přijmout ve vztahu k běžným případům zajištění, kde skutečně není věcně ani procesně prostor blíže předjímat proveditelnost vyhoštění.
20. Provedení vyhoštění je nicméně hlavní účel sledovaný zajištěním cizince (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS). To je zjevné ve vztahu k zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nicméně platí to i obecně. Obecné závěry týkající se zajištění jako prostředku *ultima ratio* se proto uplatní ať v režimu zákona o pobytu cizinců či zákona o azylu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 41/2019-27 ze dne 11. 7. 2019, odst. 24). Potřebu hodnotit proveditelnost vyhoštění i ve vztahu k zajištění podle § 46a zákona o azylu zmiňují např. rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. 57 A 6/2023-18 ze dne 16. 10. 2023, odst. 20; č. j. 49 A 3/2023-13 ze dne 10. 8. 2023, odst. 38.
21. Omezení osobní svobody v nyní souzeném případě má zajišťovací povahu, nikoliv pořádkovou či trestní, a účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017).
22. Není proto možné ignorovat situace, kdy hrozba vyhoštění již od počátku není reálná, a to bez ohledu na výsledek řízení o mezinárodní ochraně. V takovém případě nelze cizince zajistit „pro pořádek“ a vyčkávat až 180 dnů, co se stane. Pokud je vyhoštění *a priori* vyloučeno, nelze je považovat za hrozící ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění nemůže plnit svůj zajišťovací účel a bylo by proto svévolné.
23. Nyní souzený případ je přesně takový: ve vztahu k žalobci lze bez dalšího a již od počátku pochybovat o tom, že by mohl být vyhoštěn. Žalobce má *prima facie* obecný nárok na dočasnou ochranu i nárok na specifické povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, protože v minulosti dočasnou ochranu v ČR požíval (podmínky tedy byly v minulosti splněny, byť zatím nelze předjímat, zda se na něj uplatní vylučovací klauzule podle čl. 28 směrnice o dočasné ochraně z důvodu odsouzení v Maďarsku). I bez toho pak obecně platí, že ukrajínští občané nejsou vyhošťováni na Ukrajinu.

24. Ve vztahu k samotnému rozhodování o navrácení (vyhoštění) je totiž jasně judikováno, že ani nelze přijmout rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země, pokud je prokázáno, že jeho vyhoštění do země, do níž má být navrácen, je na základě zásady nenavrácení vyloučeno na dobu neurčitou (srov. rozsudek SD EU ve věci C-663/21 BFA ze dne 6. 7. 2023). Pokud takové rozhodnutí již bylo přijato, nelze je vykonat.
25. To zpravidla bude zahrnovat i ty případy, kdy návrat cizince do země původu není možný z důvodu probíhajícího mezinárodního konfliktu. V takové situaci totiž lze jen stěží odhadnout, v jakém časovém horizontu by se mohl cizinec do země původu vrátit (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 34 A 2/2025-39 ze dne 29. 5. 2025). Přímou ve vztahu k Ukrajině pak správní soudy dosud konstantně uvádí, že bezpečnostní situace na Ukrajině představuje v současné době překážku vycestování státních příslušníků Ukrajiny, a to dokonce i v případech, kdy jim bylo uloženo správní vyhoštění. Státní příslušníci Ukrajiny se s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajinu nenavrací (srov. usnesení NSS č. j. 8 Azs 189/2024-69 ze dne 11. 2. 2025 a tam citovanou judikaturu).
26. Za toho stavu tedy žalobce sice formálně naplnil podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, resp. důvody pro to trvat na zajištění, ale tento zajišťovací institut nemůže vést k naplnění svého účelu: je od počátku jasné, že žalobce v dohledné době nemůže být vyhoštěn na Ukrajinu. Provedení vyhoštění tedy vůbec nebylo reálné a zajištění bez tohoto účelu zcela postrádá svůj smysl.
27. Další žalobní námitky směřovaly proti neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. S ohledem na výše uvedené závěry se soud těmito námitkami již nezabýval.
28. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že formálně byla dána řada důvodů pro nevyhovění žádosti žalobce o propuštění ze ZZC. Základním předpokladem zajištění je však jeho účelnost a za situace, kdy žalobce nemůže být v dohledné době navrácen na Ukrajinu, omezení jeho osobní svobody tak neplní svůj základní, zajišťovací účel. Z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné a soud je proto zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož se však jedná o rozhodnutí, na jehož základě nevzniká povinnost žalobce strpět omezení osobní svobody, jako tomu je v řízení o zajištění a prodloužení zajištění, nedochází jeho zrušením k povinnosti žalovaného bezodkladně žalobce propustit, nýbrž znovu o jeho žádosti rozhodnout. V tomto směru poté bude žalovaný ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. zavázán výše vyjádřeným názorem soudu.

VI.

Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 140,00 Kč, jež sestává z nákladů na právní zastoupení tvořenými odměnou advokáta ve výši 9 240 Kč za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a to za přípravu a převzetí věci a sepsí žaloby. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč za 2 náhrady po 450 Kč. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 23. března 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně